

Hồi 11

Long Liệt Dân cũng chẳng phải kẻ vô danh trong giới hắc đạo, nếu giữ tròn nghĩa khí mà phải dẫn thân vào lửa đỏ, hy sinh tính mạng vì bằng hữu thì có gì đáng kể, chết mà để lại thanh danh, vậy chẳng sung sướng ư?

Nhưng nếu phế bỏ võ công thì khác, như vậy còn đau khổ hơn là lấy mạng lão, bởi đối với người trong giới võ lâm, võ công còn quan trọng hơn tính mạng.

Long Liệt Dân lại bị xẻo mất hai tai cũng chỉ thoáng chau mày, nhưng vừa nghe đối phương đòi phế võ công, liền hồn phi phách tán, bỗng buông tiếng hét vang, liều mạng vung chưởng tấn công Tiết Cừu.

Tiết Cừu chân bước Thất Tuyệt Du Thân Bộ, quay người một vòng, xem như thoái lui, nhưng thật ra tiến tới, vung chỉ điểm vào huyệt Kiên tinh của Long Liệt Dân.

Huyệt Kiên Tinh là một huyệt tê trên thân người, bị điểm trúng là toàn thân lập tức mất cảm giác, nhưng ngũ quan còn có thể động đậy, đầu óc còn sáng suốt, phen này thì Long Liệt Dân khốn rồi.

Tiết Cừu cười hăng hắc nói:

- Họ Long kia, nếu ngươi không chịu nói thì Tiết mỗ chẳng khách sáo nữa, còn như ngoan ngoãn nói ra, Tiết mỗ sẽ tha mạng cho ngươi phen này!

Long Liệt Dân lúc này muốn chết cũng chẳng thể được, đành nghiêng răng nói:

- Trong sảnh đường phía nam, trên vách phía tây có một bức tranh sơn thủy, vén lên sẽ trông thấy một mũi đinh sắt, chỉ cần xoay đinh sắt sang trái ba vòng, rồi sang phải ba vòng, sẽ có một cửa ngấm mở ra.

- Trong cửa ngấm có bao nhiêu lối đi?

- Hai! Một nối liền với gian đại sảnh bên ngoài, một thông đến đường hầm dưới đáy biển, có thể không cần thuyền mà rời khỏi Lệ Cung này!

Tiết Cừu nghe có đường hầm có thể rời khỏi đây, bèn không chậm trễ liền phóng đi đến nam sảnh, quả thấy một bức tranh sơn thủy, chàng làm theo lời Long Liệt Dân, lập tức trên vách tách ra một cửa ngấm.

Tiết Cừ tự nãy giờ đã quên mất Liễu Hồng Ba, Độc Cước Thần Khất và Túy Thánh Lạc Thiên, lúc này mới sực nhớ, liền ngoảnh lại nhìn tứ phía, chẳng thấy bóng dáng ba người đâu cả.

Vì đuổi theo Hùng Đông Hải, chàng cũng chẳng màng.

Bỗng nghe Long Liệt Dân nói:

- Họ Tiết kia, người nói có giữ lời không vậy?

Tiết Cừ ngăn người, quay lại đá cho Long Liệt Dân một cái, giải khai huyết đạo cho lão, rồi liền chui vào cửa ngầm.

Bên trong cửa ngầm là đường hầm khúc khuỷu, cũng may là chỉ có một con đường, không có lối rẽ nào khác.

Quanh qua ngoặc lại mười mấy lần, bỗng thấy một bóng người từ phía trước phóng nhanh đến, Tiết Cừ vội vận công giới bị.

Bóng người đến gần, thì ra là một hòa thượng mặt đen, nhưng mày từ mắt thiện, tuổi ngoài năm mươi, mặc tăng bào màu xám, trên lưng giắt một món binh khí ngoại môn rất kinh người, Kim Cang Hàng Ma Trượng.

Kim Cang Hàng Ma Trượng nguyên là binh khí của hộ pháp tôn giả phái Thiếu Lâm, ngọn Kim Cang Hàng Ma Trượng này của hòa thượng mặt đen dài đến bốn thước bảy tám, đầu trượng to cỡ miệng chén, ánh tím lấp lánh, như được đúc bằng vàng tím, xem ra còn nặng hơn sắt thép.

Tiết Cừ vừa nhìn kỹ đối phương, đã thấy hòa thượng mặt đen một tay dựng đứng trước ngực thì lễ nói:

- Có phải Đồng Bảo Tiết Cừ thí chủ đó không? Lão nạp là hộ pháp tôn giả phái Thiếu Lâm...

Tiết Cừ ngạc nhiên thẳm như:

- Hộ pháp tôn giả phái Thiếu Lâm sao lại xuất hiện trong đường hầm Lệ Cung của Hải Thượng Hải, chẳng lẽ họ cũng là đến giúp mình hay sao?

Chỉ nghe hòa thượng mặt đen nói tiếp:

- Tiết thí chủ đuổi theo lão tặc Hùng Đông Hải phải không?

Tiết Cừ vội đáp:

- Vâng!

- Vậy thì nhanh lên, lão tặc ấy đã vào trong đường hầm dưới đáy biển, muộn nữa e không còn đuổi kịp!

- Đã bao lâu rồi?

- Chỉ chừng nửa khắc!

Tiết Cừ tung mình vượt qua hòa thượng và nói:

- Đa tạ đại sư!

Hòa thượng mặt đen mím cười:

- Cùng chung kẻ địch, thí chủ hà tất khách sáo!

Tiết Cừ cũng chẳng khách sáo, ôm quyền thi lễ rồi quay người đi ngay.

Bỗng chàng nghĩ, hôm trước trong Thiếu Lâm Tự, chuông môn nhân Pháp Nguyên thiền sư đã nói là tất cả tăng chúng phái Thiếu Lâm thấy đều có mặt trong Giới Thị Viện, sao mình không thấy hòa thượng này thế nhỉ?

Tuy nghĩ vậy, chân chàng vẫn không dừng, theo phản ứng tự nhiên ngoảnh lại nhìn, chẳng còn thấy hòa thượng mặt đen đâu cả, đang kinh ngạc sao đối phương lại đi nhanh đến vậy, bỗng nghe một tiếng rên nặng nề từ phía trước vọng đến, bất giác sững sốt, liền phóng đi nhanh hơn, lát sau đã đến một gian phòng sáng.

Trong phòng bày trí rất sang trọng lộng lẫy, Tiết Cừ không kịp nhìn kỹ, chỉ phát hiện một người nằm trên đất, trán thủng một lỗ tròn, mặt đầy máu tương, chỗ vai và ngực áo đã rách nát.

Vết thương trên trán không hề trọng, vết thương nơi vai và ngực mới là vết thương trí mạng.

Tiết Cừ nhìn gương mặt vàng đầy máu của người này, không nhận ra là ai, nhưng khi nhìn y phục, bất giác giật nẩy mình, thì ra chính là Thần Phong Kiếm Ảnh Hùng Đông Hải.

Tiết Cừ vội ngồi xổm xuống xem xét, chỉ thấy Hùng Đông Hải đã hơi thở thoi thóp, sắp chết đến nơi, vội từ trong túi da lấy ra lọ ngọc, trút lấy một viên dược hoàn màu bạc, nhét vào miệng Hùng Đông Hải.

Chẳng phải chàng có lòng cứu lão ma đầu này, mà là định hỏi lão lấy Kết Minh Bộ hầu bảo thù cho Tiết gia.

Linh đơn diệu dược dĩ nhiên có công hiệu, chốc lát sau Hùng Đông Hải đã phun ra hai ngụm máu đen, từ từ hồi tỉnh.

Lão vừa hồi tỉnh, chưa mở mắt ra đã toét miệng mắng:

- Ác tăng, thì ra ngươi cũng muốn làm mình chủ hắc đạo...

Tiết Cừ giật mình sững sốt, lão mắng ai thế nhỉ? Hòa thượng mặt đen kia ư? Bằng gì mà làm mình chủ hắc đạo chứ?

Tiết Cừ lòng tuy kinh ngạc, nhưng không màng đến, chỉ hỏi:

- Hùng Đông Hải, đã đến nước này lão còn chưa chịu trao ra Kết Minh Bộ ư?

Hùng Đông Hải nghe tiếng, cả kinh mở bừng mắt, lão nằm mơ cũng chẳng ngờ người cứu mình lại là tử đối đầu Tiết Cừ, bỗng nghe lão cười to nói:

- Ngươi đã đến muộn một bước rồi!

Tiết Cừ sững sốt hỏi:

- Lão nói vậy là sao?

- Kết Minh Bộ đã bị ác tăng kia lấy mất rồi!

- Hộ pháp tôn giả phái Thiếu Lâm ư? Ông ấy lấy để làm gì?

- Ngươi bị lừa rồi, y đâu phải là hộ pháp tôn giả phái Thiếu Lâm, mà y là Ngô Nguyên hòa thượng, phản đồ phái Thiếu Lâm, y đoạt lấy Kết Minh Bộ là muốn làm mình chủ hắc đạo, vì có Kết Minh Bộ trong tay thì mới có quyền sai bảo người có tên trong ấy...

Tiết Cừ cả kinh, liền định đuổi theo Ngô Nguyên hòa thượng, người chưa đứng lên, lại hỏi:

- Lão không phải địch thủ của y sao?

Hùng Đông Hải cười khẩy:

- Hừ! Nếu hai người thắng thắn giao đấu, chưa biết ai thắng ai bại, nhưng vì hai người vốn là bạn thân và y càng là khách quý của Hải Thượng Hải, không ai ngờ y lại mặt người dạ thú, giở trò âm toán, khiến lão phu trọng thương thế này. Chỉ vì muốn đoạt lấy Kết Minh Bộ, y đã ở đây suốt nửa năm trời...

Tiết Cừ không rảnh nghe tiếp nữa, quay người bỏ đi, bên tai lại vang lên tiếng Hùng Đông Hải nói

- Nếu ngươi không đuổi kịp y, hãy đến Quát Thương Sơn Thiên Trung Thiên một chuyến, hẳn có thể tìm gặp y.

Tiết Cừ theo đường cũ đuổi ra, quả không còn thấy Ngô Nguyên hòa thượng nữa, nhưng lại gặp hai sư đồ Độc Cước Thần Khất đang tìm chàng.

Vừa thấy Liễu Hồng Ba bình yên vô sự, Tiết Cừ thật mừng không kể xiết.

Liễu Hồng Ba đã lao đến nói:

- Cừ ca đã đi đâu vậy?

Tiết Cừ vốn đang lòng đầy phiền não, lúc này cũng đành gượng cười nói:

- Ngu ca đuổi theo Hùng lão tặc mà!

- Cừ ca đã giết lão chưa? Có nhìn thấy Kết Minh Bộ chưa?

- Ngu ca chẳng những không giết mà còn cứu mạng lão, thật đáng hận là Kết Minh Bộ đã bị một hòa thượng mặt đen cướp đi mất.

- Hòa thượng mặt đen ư?

- Sao? Ba muội đã gặp hòa thượng ấy ư?

- Tiểu muội chỉ trong thấy một bóng người, Túy Thánh sư phụ đã đuổi theo rồi!

Độc Cước Thần Khất bỗng xen lời:

- Thiếu hiệp cần Kết Minh Bộ để làm gì?

- Theo con gái của ân công tại hạ là Thường Tiểu Vân cho biết, năm xưa sau khi giới hắc đạo kết minh, đối tượng đầu tiên chính là Đồng Bảo Tiết gia, nên tại hạ phải lấy được Kết Minh Bộ hầu tìm kiếm kẻ thù đích thực.

Độc Cước Thần Khất vỗ lẽ:

- À! Thảo nào đồ đệ ta nói là Hải Thượng Hải, Thiên Trung Thiên và Động Đê động đều có dính líu, nhưng lại không chắc chắn, chẳng rõ thật ra ai là hung thủ.

- Nèn tại hạ cần phải lấy được Kết Minh Bộ trước, rồi mới có thể phóng tay báo thù.

Liễu Hồng Ba bỗng nói:

- Cừ ca có biết lai lịch của hòa thượng mặt đen kia không? Chúng ta đi tìm y mau!

Tiết Cừ gật đầu:

- Y là phản đồ của phái Thiếu Lâm...

Độc Cước Thần Khất sững sốt hỏi:

- Thiếu hiệp nói là Ngô Nguyên phải không?

Tiết Cừ gật đầu:

- Chính là ác tặc ấy!

Độc Cước Thần Khất lớn tiếng:

- Vậy ta phải đi mau, Túy Thánh nhất thời e khó chế ngự được y!

Đoạn liền quay người phóng đi.

Tiết Cừ vội nắm tay Liễu Hồng Ba nói:

- Chúng ta cũng đi theo!

Tiết Cừ và Liễu Hồng Ba ra khỏi Lệ Cung, thấy một chiếc hoa thuyền đỗ sát bên, Hùng Niệm Thanh cùng Miêu Sơn Song Thi đang đứng trên thuyền.

Hùng Niệm Thanh mặt đầy vẻ bi thiết, vừa thấy Tiết Cừ đi ra, liền vung kiếm đâm và quát:

- Người đã sát hại phụ thân ta, ta liều mạng với người!

Tiết Cừ sửng sốt, vội lách tránh và nói:

- Tiết mỗ chẳng những không giết mà còn cứu mạng ông ta, không tin người vào mặt thất mà hỏi.

Chàng chưa dứt lời, Miêu Sơn Song Thi đã từ tả hữu xuất chưởng công đến.

Tiết Cừ cả giận quát:

- Các người thật chán sống rồi phải không?

Miêu Sơn Song Thi là kẻ câm, mà câm hẳn cũng điếc, chẳng nghe Tiết Cừ nói gì, thấy Tiết Cừ tránh né, ngỡ chàng đã thọ nội thương, họ càng vung chưởng tấn công ráo riết hơn.

Liễu Hồng Ba từ ngang bên xông tới, một chưởng quét ra, ngăn Miêu Sơn Song Thi lại, tức giận nói:

- Xem ra các người đã chán sống thật rồi, việc chính đáng không lo, lại đi động thủ với ân nhân.

Hùng Niệm Thanh cười khẩy:

- Đùng hòng lừa dối người ta, Ngộ Nguyên sư thúc đã chính mắt trông thấy, và ông ấy cũng đã bị người đả thương.

Thì ra sau khi họ vào trong mật thất, Hùng Đông Hải vì lo cho sự an nguy của Hùng Niệm Thanh nên bảo Miêu Sơn Song Thi bảo vệ y đi trước, còn lão với Ngộ Nguyên vào trong mật thất lấy Kết Minh Bộ.

Nào ngờ Ngộ Nguyên vốn đã nuôi dã tâm, thừa lúc Hùng Đông Hải không chú ý đã ra tay ám toán, đánh trúng Hùng Đông Hải hai trọng trọng thương ngã ra đất, Ngộ Nguyên tin chắc Hùng Đông Hải không thể sống được nữa, bèn giá họa cho Tiết Cừu.

Lúc Ngộ Nguyên trốn ra khỏi Lệ Cung, đã gặp Hùng Niệm Thanh và Miêu Sơn Song Thi đang chuẩn bị thuyền chờ Hùng Đông Hải, bèn thừa cơ đánh lừa Hùng Niệm Thanh, nói là phụ thân y đã bị Tiết Cừu sát hại, Hùng Niệm Thanh liền quay về Lệ Cung, còn Ngộ Nguyên thì lên thuyền đi mất.

Tiết Cừu nghe là do Ngộ Nguyên ác tăng nói, biết nếu không gặp Hùng Đông Hải, Hùng Niệm Thanh với Miêu Sơn Song Thi chắc hẳn không tin, trong khi chàng đang nóng lòng đuổi theo Ngộ Nguyên, đành phải lấy Kim Liên Hoa ra ứng địch.

Nhưng Hùng Niệm Thanh vì nghe lời Ngộ Nguyên ác tăng, thù giết cha sao thể không báo, nên đã liều mạng chiến đấu, phối hợp với sự giúp công của Miêu Sơn Song Thi, nhất thời đã áp đảo Tiết Cừu thoát lui liền hồi.

Tiết Cừu trước khi có được Kết Minh Bộ, không muốn gây nhiều sát nghiệt, nhất là đối với hai kẻ cầm điếu vô tri Miêu Sơn Song Thi, chàng càng không muốn sát hại họ.

Thế nên, chỉ chốc lát sau, chàng đã bị đối phương dồn vào trong đại sảnh.

Liễu Hồng Ba thấy bốn người đã vào trong đại sảnh, cũng chẳng lo Tiết Cừu có nguy hiểm gì, nên nàng không ra tay trợ chiến.

Lúc này chỉ thấy nàng tung mình lên thuyền, một chưởng đánh cho gã đại hán chèo thuyền rơi xuống biển, rồi chèo thuyền ra xa mười mấy trượng, lớn tiếng nói:

- Cừu ca, lên thuyền mau!

Tiết Cừu tuy bị ba người liều mạng giúp công trong đại sảnh, khiến chàng thoát lui liền liền, nhưng muốn đả thương chàng cũng chẳng phải dễ dàng.

Lúc này thấy Liễu Hồng Ba đã cướp được thuyền, lòng mừng khôn xiết, Kim Liên Hoa thi triển chiêu Hoành Tản Thiên Quân, đánh văng trường kiếm của Hùng Niệm Thanh, đồng thời cũng bức lui Miêu Sơn Song Thi.

Chàng liền thừa cơ tung mình, lướt qua trên đầu Hùng Niệm Thanh, hạ xuống ngoài cửa sảnh, rồi lại tung mình, đã lên đến trên thuyền.

Một cái tung mình vượt xa mười mấy trượng, kinh công thật trác tuyệt, tư thế cũng hết sức ngoạn mục, khiến Hùng Niệm Thanh và Miêu Sơn Song Thi đứng thừ ra tại chỗ.

Tiết Cừ quay người lại nói:

- Các người không tin vào mật thất sẽ rõ, tạm biệt! Khi nào có được Kết Minh Bộ, có lẽ Tiết Cừ còn trở lại Lệ Cung lần nữa, lúc ấy e các người sẽ không được ung dung như hôm nay nữa đâu!

Lát sau, thuyền đã cập bờ, khi hai người lên đến đảo thì trời đã hoàng hôn, ráng chiều nhuộm đỏ cả mặt biển.

Trên biển, ngoài chiếc thuyền treo cao lá cờ có chữ "Hùng" của Cát Y Tẩu Quế Phủ, không còn chiếc thuyền nào khác.

Lúc này, Cát Y Tẩu Quế Phủ đang đứng trên đầu thuyền đưa mắt nhìn, vừa thấy hai người đến, liền hỏi:

- Hai vị có gặp thiếu đảo chủ không vậy?

Tiết Cừ nghe hỏi vậy, biết là Cát Y Tẩu Quế Phủ cũng bị Ngô Nguyên đối gạt, bèn kể rõ mọi sự, sau đó thỉnh cầu Cát Y Tẩu đưa hai người vào bờ,

Cát Y Tẩu không hồ đồ như Hùng Niệm Thanh, nghe là tin ngay, bèn mời hai người lên thuyền, dương buồm ra khơi, và bảo người bày tiệc khoản đãi.

Canh ba đêm ấy, Tiết Cừ trong lúc mơ màng bỗng cảm thấy thuyền đứng yên, không chút lay động, như đã dừng lại, bèn đi ra khỏi khoang.

Đầu vừa mới thò ra ngoài cửa khoang, đột nhiên hai luồng sáng bạc từ trên bay xuống, nhanh như tia chớp.

Sự biến quá bất ngờ, Tiết Cừ đành lộn nhào xuống sàn thuyền, hai tay chỏi mạnh, người vọt nhanh lên, hai luồng sáng bạc hạ xuống ngay sau chân chàng, chỉ trong gang tấc Tiết Cừ đã thọ thương.

Tiết Cừ chưa kịp đứng vững chân, tiếng rít gió đã từ ba hướng như mưa bắc bay đến, Tiết Cừ vừa kinh vừa giận, tung mình lên cao mấy trượng, vừa tránh khỏi làn mưa tên, một làn mưa tên khác đã lại bay đến.

Nhưng lúc này Tiết Cừ đã lấy Kim Liên Hoa ra, vung động thành một vòng sáng vàng bảo vệ toàn thân, tên nhọn thấy đều bị đánh rơi xuống biển.

Khi chàng hạ chân xuống đầu thuyền, tên đã ngừng bắn, chỉ nghe tiếng Cát Y Tẩu Quế Phủ nói:

- Họ Tiết kia, các hạ đã sát hại đảo chủ mà còn định lợi dụng thuyền của bốn đảo trở về Thần Châu, đúng là mơ tưởng, thật quá ngây thơ, thiếu đảo chủ đến giờ vẫn chưa có tin tức truyền đến, rất có thể cũng đã bị các hạ sát hại, lão phu tuy không phải địch thủ của các hạ, nhưng cũng phải tận trung vì đảo chủ, quyết đồng tụy ư tận với các hạ.

Tiết Cừ nghe vậy cả kinh, quay nhìn tứ phía, chỉ thấy biển xanh một màu vô tận, ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Cát Y Tẩu đứng trên mũi thuyền, bên cạnh là hàng hàng cung thủ.

Chàng thầm nhủ:

- Lúc này dù nói thế nào cũng khó thể khiến đổi phương tin lời mình, chỉ đành tìm cách dùng võ công chế ngự đối phương, như vậy mới mong thoát hiểm,

Lại nghe Cát Y Tẩu nói:

- Các hạ định dùng võ công chế ngự bọn ta phải không? Ha ha ha ha...

Cát Y Tẩu như thấy rõ ý nghĩ của Tiết Cừ, buông tiếng cười dài, đoạn trở tay nói tiếp:

- Dưới đáy thuyền có chứa hàng ngàn cân hỏa dược và có đến mười hai ngòi dẫn chia ra lắp đặt quanh thuyền, chỉ cần đốt cháy một ngòi, trên thuyền sẽ không một ai có thể toàn thân. Lão phu với toàn thể huynh đệ đều xem nhẹ cái chết, sẵn sàng tận trung với đảo chủ, bây giờ chỉ chờ một câu nói của các hạ...

Tiết Cừ nghe vậy cả kinh thất sắc, tuy biển cả mênh mông, chàng chỉ cần nhận định một phương hướng, muốn thoát hiểm cũng chẳng khó, nhưng ngặt nỗi hãy còn Liễu Hồng Ba, chàng không dám tự tin có thể mang theo nàng bơi vào đất liền.

Sau cùng, Tiết Cừ đành nhẫn nhịn nói:

- Câu nói gì?

Cát Y Tẩu nghiêm mặt:

- Muốn chết hay muốn sống?

Tiết Cừ tức giận:

- Muốn chết thì sao? Muốn sống thì sao?

Cát Y Tẩu cười ha hả:

- Muốn chết, chỉ cần lão phu một tiếng lệnh ban ra, chúng ta lập tức đồng quy ư tận; còn muốn sống, hãy ngoan ngoãn tuân lời lão phu, chúng ta quay về Hải Thượng Hải, chỉ cần gặp thiếu đảo chủ xác nhận sự thật, nếu đúng như lời các hạ nói, lão phu sẵn sàng quỳ trước các hạ nhận hình phạt, rồi đưa các hạ trở về đất liền cũng chẳng muộn.

Tiết Cừ tức giận:

- Bọn này phải đuổi theo Ngô Nguyên ác tăng, đầu thế đi tới đi lui mất thời gian.

Cát Y Tẩu lạnh lùng:

- Việc ấy không liên quan đến bọn ta!

Bỗng "ầm" một tiếng, cửa khoang bật mở, Liễu Hồng Ba từ trong phóng ra nói:

- Cừ ca, tiểu muội ở trong khoang trông thấy bên trái phía trước có một chiếc thuyền, có lẽ là của ác tăng kia!

Mọi người nghe vậy, thấy đều quay nhìn về phía nam. Quả nhiên, một bóng thuyền xuất hiện trên mặt biển.

Tiết Cừ mừng rỡ nói:

- Họ Quế kia, nếu thuyền ấy là của ác tăng Ngô Nguyên, chỉ cần đuổi bắt được y, sự thật ra sao, hỏi là biết ngay, lão thấy thế nào?

Cát Y Tẩu bất giác lộ vẻ do dự, lão vốn không tin lời phiến diện của Tiết Cừ, và thiếu đảo chủ lại không có chim câu báo tin, chẳng rõ lành dữ thế nào.

Thật ra, những con chim câu thấy đều bị Ngô Nguyên dùng ám khí giết chết hết rồi.

Giờ gặp cơ hội này, lẽ ra có thể đuổi theo chứng thực, nhưng lão lại sợ thuyền ấy không phải của Ngô Nguyên, và bị Tiết Cừ trốn sang đó thì hoài công cả.

Cát Y Tẩu đang do dự, bỗng nghe tiếng tù và vang lên, chính là do thuyền ấy phát ra, lão liền nghe lòng nhẹ nhõm, thì ra tiếng tù và chính là ám hiệu thông tin của Hải Thượng Hải.

Lão bèn nói:

- Các hạ chớ vội, chờ lão phu hỏi là biết ngay có phải thuyền của thiếu đảo chủ hay không!

Thế là, tiếng tù và cất lên, vang vọng trời đêm.

Sau khi hỏi đáp, quả nhiên là thuyền của thiếu đảo chủ, Cát Y Tẩu mừng rỡ nói:

- Được rồi, đã chứng thực là thuyền của thiếu đảo chủ, vậy chúng ta hãy đuổi theo, nếu là Ngộ Nguyên đại sư thừa nhận đã đả thương đảo chủ và cướp đoạt Kết Minh Bộ thì mọi sự bỏ qua hết, còn không thì... hắc hắc...

Dứt lời, lão liền ra lệnh cho thuyền đổi hướng.

Đột nhiên, một cơn gió nóng thổi đến, Cát Y Tẩu bất giác giật mình, ngược nhìn trời, sao đêm lấp lánh, trăng sáng treo cao, không hề có hiện tượng thay đổi thời tiết.

Dưới sự liên lạc bằng tiếng tù và, hai chiếc thuyền đã dần tiếp cận, đôi bên đã có thể trông thấy bóng người.

Đột nhiên, trên chiếc thuyền kia hỗn loạn, tiếng rú thảm thiết vang lên liên hồi, tuy khê nhưng vẫn ghê rợn.

Cát Y Tẩu và thủ hạ thấy đều cả kinh chú mắt nhìn, nhưng khoảng cách khá xa không thấy rõ, ngoại trừ tiếng rú thảm kinh hồn động phách, chẳng nghe được gì khác nữa.

Tiết Cừ bỗng nói:

- Hồng bát, có lẽ ác tăng định bỏ thuyền đào tẩu rồi!

Cát Y Tẩu gật đầu:

- Quả đúng là có tặc giạt mình mà.

Tiết Cừ ngoảnh lại hỏi:

- Hai chiếc thuyền này, chiếc nào nhanh hơn?

- Thuyền này là thuyền tuần tra duy nhất của Hải Thượng Hải, ngoài buồm còn có thiết bị khác, nhanh hơn thuyền kia gấp bội!

Cát Y Tẩu nói xong, liền phát ra một tiếng hiệu lệnh, trên hông thuyền lập tức thò ra mấy mươi mái dầm, trong tiếng hò la, thuyền lướt đi như tên bắn, thoáng chốc đã vượt xa mấy mươi trượng.

Mắt thấy hai chiếc thuyền càng lúc càng gần nhau, âm thanh cũng dần nghe rõ hơn.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng nổ vang trời, một cuộn lửa bốc lên trên mặt biển, soi sáng một khoảng rộng.

Thì ra bên dưới chiếc thuyền ấy cũng có chứa hỏa dược, chẳng hiểu vì sao lại nổ tung.

Cát Y Tẩu cả kinh nói:

- Nhanh lên! Nhanh lên! Đến cứu người mau!

Ngay lập tức, tiếng hò la cũng nhanh hơn, thuyền lướt đi như bay.

Tiết Cừ lúc này lòng còn kinh hãi hơn Cát Y Tẩu, một là dưới thuyền quả thật có hỏa dược, chẳng phải hù dọa, hai là ác tăng Ngô Nguyên chẳng rõ sống chết, nếu y mà chết, thi thể rơi xuống biển, quyền Kết Minh Bộ của giới hắc đạo sẽ vĩnh viễn mai một còn gì?

Lát sau đến gần, chiếc thuyền kia đã biến mất, lửa cũng đã tắt ngóm, dưới ánh trăng chỉ thấy nhiều bóng đen trôi nổi trên mặt biển, chính là những kẻ còn sống sót.

Lát sau, trên thuyền đã cứu lên mười mấy người, họ thấy đều thọ thương, không một ai lành lặn. Mọi người lảng xảng lo cứu và chữa thương, hết sức ồn ào hỗn loạn, không ai hỏi đến nguyên nhân sự việc.

Cát Y Tẩu đứng ở mạn thuyền dùng sào tre cứu người, khi có người bám vào sào tre, lão chỉ cần hất nhẹ là lên ngay, rồi giao người ấy cho kẻ khác cứu chữa.

Lúc này, Cát Y Tẩu vừa cứu lên một người máu, lão thoáng nhìn đã nhận ra là Trường Vũ Hồ Ly Long Liệt Dân, hai người vốn là bạn thân, phát hiện này sao thế không kinh tâm? Vội bỏ sào tre xuống, đi đến xem xét thương thế.

Ngay khi ấy, trên mặt biển bỗng vọt lên một bóng người, nhẹ nhàng hạ xuống trên thuyền. Chỉ thấy người ấy đầu nhắm bóng, mặt mày đen đúa, chính là Thiếu Lâm phân đồ Ngô Nguyên.

Ngô Nguyên hòa thượng đứng trên đầu thuyền, quét mắt nhìn tứ phía, không thấy người y sợ, liền buông tiếng cười vang nói:

- Cho dù các ngươi phá hủy thêm một chiếc thuyền nữa cũng đừng hòng làm gì được sái gia.

Vừa dứt lời, đột nhiên bóng xanh nhấp nháy, một thiếu niên anh tuấn đã sừng sững đứng trước mặt, chính là Đồng Bảo Tiết Cừ, chỉ vì chàng đang trợ giúp cứu người, ngồi xổm trên sàn thuyền, nên Ngô Nguyên mới không phát hiện ra.

Tiết Cừ quát to:

- Trao Sinh Tử Bộ ra đây mau!

Ngô Nguyên vừa thấy Tiết Cừ, bất giác tim đập dữ dội, song vẫn giả vờ ung dung nói:

- Ô! Thì ra là Đồng Bảo Tiết thí chủ, chẳng hay Sinh Tử Bộ là gì vậy?

Tiết Cừ cười khẩy:

- Tôn giá đã lấy được quyển số gì từ chỗ Hùng đảo chủ, cứ đưa quyển số ấy cho Tiết mỗ!

Ngộ Nguyên giật mình, thì ra Hùng Đông Hải chưa chết, nếu không, chuyện giữa hai người, kẻ khác sao thể biết được?

Y nghĩ vậy, lòng càng kinh hãi hơn, nếu Hùng Đông Hải quả thật chưa chết, vậy thì chỗ mình đứng sẽ càng lúc càng nguy hiểm hơn.

Ngộ Nguyên trong lòng kinh hãi, mặt đầy vẻ hoang mang nói:

- Thí chủ nói gì vậy? Sái gia chẳng hiểu gì cả!

Tiết Cừ cười khẩy:

- Tôn giá thật khéo trả vờ, chỉ tiếc là tôn giá như kẻ mù đốt đèn, thật uổng công! Hôm nay tôn giá mà không trao ra Sinh Tử Bộ, đừng hòng bình yên rời khỏi thuyền; còn như chịu trao ra Sinh Tử Bộ, Tiết mỗ cũng chưa chắc phải thay phái Thiếu Lâm thanh lý môn hộ, đó là tùy ở tôn giá lựa chọn thế nào.

Ngộ Nguyên nghe giọng điệu Tiết Cừ càng lúc càng cứng rắn, vội nói:

- Tiết thí chủ bất tất hung hãn như vậy, sái gia chưa chắc đã sợ, thí chủ luôn miệng đòi quyển số ấy...

Vừa nói đến đó, bỗng thấy Cát Y Tẩu Quế Phủ từ trong đám đông bước ra, liền lớn tiếng nói:

- Quế huynh, Đồng Bảo Tiết Cừ đã sát hại đảo chủ và phá hủy Lệ Cung của các vị...

Tiết Cừ thật ghê tởm con người của Ngộ Nguyên, lại dám nói dối trắng trợn thế này, thật quá ngu xuẩn, nhưng chàng vẫn lo Cát Y Tẩu hiểu lầm.

Chỉ nghe Cát Y Tẩu cười hăng hắc nói:

- Đại hòa thượng không cần nói nữa, bất kỳ việc gì, chúng ta trở về Hải Thượng Hải hăng nói, lúc ấy sự thật sẽ phơi bày, chẳng cần phải tranh cãi.

Ngộ Nguyên ngăn người:

- Vậy sao được? Sái gia phải trong vài ngày trở về Thiên Trung Thiên gặp bằng hữu, đã hẹn hồi năm rồi kia mà!

Cát Y Tẩu trầm giọng:

- Giờ thì không thể tự ý tôn giá được, vì sự trong sạch của bản thân tôn giá, tôn giá phải quay về Hải Thượng Hải mới được.

- Vậy... vậy... vậy...

Ngộ Nguyễn ngập ngừng một hồi, bỗng rút lấy ngọn Kim Cang Hàng Ma Trượng trên lưng, ha hả cười nói:

- Quế Phủ, sai gia chẳng thể nghe theo lời sai bảo của ngươi, sai gia phải trở về Thần Châu!

Cát Y Tẩu chỉ tay xuống biển:

- Xin mời!

Ngộ Nguyễn ngăn người, bỗng nhẹ chỏi Hàng Ma Trượng xuống sàn thuyền, sàn thuyền lập tức thủng một lỗ to, đủ thấy Hàng Ma Trượng này nặng đến mức nào.

Ngộ Nguyễn là người gầy guộc mà lại sử dụng được một ngọn trượng vàng nặng như vậy, hiển nhiên võ công và nội lực chẳng phải tầm thường.

Tiết Cừu tự tin vào Kim Liên Hoa thừa sức chế ngự Hàng Ma Trượng của Ngộ Nguyễn, nên đứng yên không nói gì.

Chỉ nghe Cát Y Tẩu cười khẩy nói:

- Đại hòa thượng muốn hủy thuyền ư? Hãy xem gương của chiếc thuyền khi nãy!

Ngộ Nguyễn cả giận, đây đúng là hổ xuống đất bằng bị chó hiếp, bỗng quát to:

- Quế Phủ, ngươi dám phản bội sai gia, sai gia phải lấy mạng chó của ngươi mới được!

Dứt lời, Hàng Ma Trượng trong tay vung lên, bỗng thẳng xuống đỉnh đầu Cát Y Tẩu.

Cát Y Tẩu thân pháp thật nhanh, loáng cái đã lướt ngang ra xa tám thước, từ tay một đại hán đón lấy một món binh khí quái dị, đó là một mái dầm sắt, rất tương xứng với Kim Cang Hàng Ma Trượng.

Liên sau đó, Cát Y Tẩu buông tiếng quát vang, hai tay vung dầm, bỗng xuống đỉnh đầu Ngộ Nguyễn.

Ngộ Nguyễn tự thị công lực thâm hậu, vung trượng ngạnh tiếp, “keng” một tiếng đình tai nhưc óc, Ngộ Nguyễn chỉ cảm thấy cánh tay thoáng tê dại, không hề hấn gì.

Trong khi Cát Y Tẩu chẳng những hai tay tê dại, hổ khẩu đau nhói, giờ mới biết đối phương quả nhiên sức mạnh hơn người, vội tung mình ra.

Ngộ Nguyên ha hả cười nói:

- Dưới Kim Cang Hàng Ma Trượng của sái gia, chưa người nào tiếp nổi trăm chiêu. Nào, chúng ta hãy đại chiến một trăm hiệp!

Dứt lời, người đã sẵn đến gần, Hàng Ma Trượng vung động, quét ngang bổ thẳng, chỉ thấy một cuộn sáng tím như quả cầu, lăn bay vào Cát Y Tẩu Quế Phủ.

Cát Y Tẩu biết rõ không phải địch thủ của Ngộ Nguyên hòa thượng, vậy mà lại dám dùng dầm sắt ứng chiến, rõ ràng đã không màng đến tính mạng, thấy đối phương đến gần, cũng chẳng tránh né nữa, vung động dầm sắt bảo vệ chặt chẽ trước mặt.

Chỉ nghe tiếng kim khí chạm nhau liên hồi, đỉnh tai nhức óc, phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya, những người bàng quan thấy đều kinh tâm động phách.

Ngộ Nguyên tự phụ sức mạnh cái thế vô song, nào ngờ Cát Y Tẩu cũng thần lực kinh người, chẳng những vậy, chiêu thức cũng hết sức tinh ảo.

Vừa rồi y đã nói là chưa từng có người nào tiếp nổi một trăm chiêu Kim Cang Hàng Ma Trượng của y, giờ mắt đã thấy giao thủ gần năm mươi chiêu, tuy đối phương thủ nhiều công ít.

Thế là, y chẳng thể để cho đối phương kéo dài như vậy nữa, bèn buông tiếng quát vang, chiêu thức đột biến, thi triển Hàng Ma trượng pháp, thần trượng hộ pháp của phái Thiếu Lâm, trượng pháp này gồm ba mươi sáu chiêu, một khi thi triển chỉ thấy ánh tím loang loáng, bóng trượng tung bay, uy thế hết sức kinh người.

Cát Y Tẩu vốn cố gắng cầm cự, sau mấy mươi chiêu hai tay đã rã rượi, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, song nhờ dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, nên vẫn giữ được chiêu thức không rối loạn.

Lúc này Ngộ Nguyên đột nhiên biến chiêu, liền tức áp đảo Cát Y Tẩu thoái lui lia lịa.

Ngộ Nguyên mắt thấy chỉ còn hai bước nữa là có thể bức bách Cát Y Tẩu rơi xuống biển, bèn nắm chặt Hàng Ma Trượng trong tay, thi triển chiêu tuyệt học Nhất Tả (rơi) Thiên Lý bổ mạnh xuống đỉnh đầu Cát Y Tẩu.

Bảy mươi hai tuyệt học của phái Thiếu Lâm oai trấn giang hồ, Hàng Ma trượng pháp lại là tuyệt kỹ hộ pháp, mà Nhất Tả Thiên Lý lại là một trong sáu đại tuyệt chiêu trong Hàng Ma trượng pháp, Cát Y Tẩu sao thể ứng phó nổi.

Tránh né hay đỡ gạt đều khó thể giải cứu, ngoại trừ thoái lui, nhưng như vậy thì lại rơi xuống biển, vạn bất đắc dĩ, Cát Y Tẩu đành phải vung dầm sắt lên đỡ.

Chỉ nghe “keng” một tiếng chát chúa, dầm sắt bay vút lên không, rơi ra ngoài thuyền, Cát Y Tẩu hai tay buông thõng, hổ khẩu rỉ máu.

Ngộ Nguyên một tay giơ trượng lên, không chút nương tay, bổ thẳng xuống đầu Cát Y Tẩu.

Cát Y Tẩu nhắm mắt lại, đứng yên bất động, lão biết mình mà chết là hỏa dược dưới đáy thuyền sẽ đốt nổ ngay, dù có bản lĩnh thông thiên cũng không cứu nổi mấy mươi mạng người trên thuyền.

Thì ra Trường Vũ Hồ Ly Long Liệt Dân cũng là thọ thương dưới tay Ngộ Nguyên, Ngộ Nguyên định sử dụng thủ đoạn giết một dọa trăm để khiến những người khác khiếp sợ, nào ngờ trên thuyền chỉ cần người cầm đầu thọ nạn là hỏa dược sẽ được đốt ngay, chắc chắn không một ai có thể thoát chết.

Mắt thấy Cát Y Tẩu đã sắp táng mạng dưới Hàng Ma Trượng của Ngộ Nguyên, ngay trong khoảnh khắc nguy cơ như có ngàn cân treo sợi tóc ấy, thốt nhiên ánh vàng lấp lánh, một đóa sen vàng to cỡ chiếc chén đã cản Hàng Ma Trượng lại.

Hàng Ma Trượng dài chừng bốn thước bảy tám, đầu trượng to cỡ miệng chén, toàn bộ được đúc bằng vàng tím, nặng đến bảy tám mươi cân, vậy mà lại bị một đóa sen vàng cuống chỉ cỡ ngón tay cái đỡ lại, thật là chuyện khó tin.

Ngộ Nguyên chú mắt nhìn, thì ra là Đông Bảo Tiết Cừ, thật ra y chẳng cần nhìn cũng đoán được, nhưng có điều là y không dám tin, cuống hoa nhỏ yếu thế này mà lại đỡ nổi một chiều Hàng Ma Trượng cực mạnh của y.

Thế là, y liền gia tăng công lực, tin chắc sẽ đè gãy nát hoa sen vàng của đối phương.

Nào ngờ, y vừa vận kinh, liền cảm thấy một luồng sức nóng từ đầu kia truyền qua tử kim trượng, nóng đến mức khiến y suýt buông tay ra.

Ngộ Nguyên cả kinh, vội vận nội lực chống lại, nghĩ đối phương tuổi còn trẻ, công lực thâm hậu đến vậy cũng chẳng thể hơn được mấy mươi năm tu luyện của mình.

Chẳng ngờ, khi nội lực hai người chạm nhau, Ngộ Nguyên mới cả kinh thất sắc, nội lực của đối phương chẳng những mạnh khủng khiếp, mà còn thâm hậu hơn y rất nhiều.

Cũng may là y phản ứng nhanh, kịp thời triệt kinh thu trượng, tung mình lui ra xa, nếu chậm trễ một chút, hẳn đã thọ thương dưới tay Tiết Cừ rồi.

Ngộ Nguyên sau khi lui ra, chỉ thấy y hai mắt đỏ quạch, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Tiết Cừ cười hăng hắc nói:

- Thế nào? Trao Sinh Tử Bộ ra được rồi chứ?

Ngộ Nguyên lặng thinh, bỗng hét lên một tiếng quái dị, Hàng Ma Trượng quét ngang ra, nhắm vào hông Tiết Cừu.

Tiết Cừu định tâm làm cho Ngộ Nguyên khuất phục, trao ra Sinh Tử Bộ, nếu không khéo, y hủy đi Sinh Tử Bộ thì khốn.

Thấy Hàng Ma Trượng quét đến, hai chân bất động, chỉ thoáng ngả người ra sau, Hàng Ma Trượng kèm theo một luồng gió mạnh, lướt qua trước bụng chàng.

Nếu là người khác, đừng nói là Hàng Ma Trượng quét trúng, nội luồng gió mạnh ấy cũng không sao chịu nổi, nhưng Tiết Cừu chẳng hề hấn gì.

Nào ngờ, Ngộ Nguyên không chờ chiêu thức thi triển đến cùng, Hàng Ma Trượng trong tay đột nhiên chững lại, đâm thẳng vào bụng Tiết Cừu.

Thật quá bất ngờ, Tiết Cừu cả kinh, Kim Liên Hoa vội bổ trên Hàng Ma Trượng, mượn sức tung mình lên không.

Ngộ Nguyên không chờ chàng hạ xuống đất, vung Hàng Ma Trượng quét lên, quyết tâm lấy mạng Tiết Cừu.

Tiết Cừu lại vung Kim Liên Hoa bổ lên Hàng Ma Trượng, người lại vọt lên.

Ngộ Nguyên quát to:

- Chạy đâu cho thoát!

Đồng thời Hàng Ma Trượng lại vung lên tấn công. Tiết Cừu người đang trên không, không có chỗ mượn sức, lẽ ra tình thế hết sức nguy hiểm, nhưng chàng võ công cao siêu, chỉ thấy chàng cất tiếng hú vang, lộn người trên không, đầu dưới chân trên, tay trái vươn ra, nắm lấy đầu trượng, đồng thời Kim Liên Hoa bổ thẳng xuống đầu Ngộ Nguyên, uy thế thật kinh người.

Nếu như võ công và nội lực của hai người chênh lệch không nhiều, Ngộ Nguyên còn có thể rút trượng thoái lui, nhưng võ công và nội lực của Tiết Cừu đều cao hơn Ngộ Nguyên nhiều, muốn rút trượng về thật chẳng dễ dàng, xem chừng bắt buộc phải buông tay thôi.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, bỗng một chùm châm bạc bay thẳng vào Tiết Cừu, bởi khoảng cách quá gần, và châm bạc lại không có tiếng rít gió, đến khi Tiết Cừu phát giác thì chùm châm bạc chỉ còn cách chàng chừng vài tấc nữa thôi.

Tiết Cừ vốn có thể không màng đến châm bạc, hạ sát Ngô Nguyên và đoạt lấy Sinh Tử Bộ rồi hăng tít, nhưng trên đầu châm bạc thấy đều lấp lánh ánh lam, hiển nhiên có tấm kịch độc.

Trong Động Đê động ở Thái Sơn, chàng từng trúng độc bị bắt, đầu thế để tái diễn lần nữa, cũng may chàng võ công trác tuyệt, trong lúc nguy cấp, tay trái đẩy mạnh, thân trên cất lên, hai chân chỏi mạnh, người vọt ngang đi hơn trượng, một chùm châm bạc thấy đều lướt qua dưới chân chàng, rơi xuống biển.

- o O o -